

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ในพรรษาหนึ่งให้ได้ความดีประจำตน

(รัศมีขอเมตตาถวายปัจจัยหนึ่งหมื่น รถยนต์ประสบอุบัติเหตุที่โคราช เมื่อวันที่ ๑๐ ก.ค. ๕๙ เวลา ๘ โมงครึ่ง กระจุกซี่โครงหัก ขาหักสองข้าง ตอนนั้นรักษาตัวที่โรงพยาบาลนครราชสีมาครับ) รถไปยังไงถึงได้เป็นอย่างนั้น (ไปจากอุดรนี่แหละครับ จะเข้ากรุงเทพ) ดูทางก็กว้างขวางตลอด ไม่น่าเกิดอุบัติเหตุ แต่ก่อนรถชนกันนี่ดาดาชไปตามถนนนะ เดี่ยวนี้ไม่ค่อยมี เพราะทางก็ดี คนก็ระมัดระวังมากขึ้น นี่ได้ยินอีกแล้วที่โคราช รัศมีรัศมาฟังว่ารถคว่ำ ขาหัก ทางก็ดี อย่างแต่ก่อนเป็นอีกอย่างหนึ่ง

คือแต่ก่อนทางแคบๆ รถชนกันดาดาช จากนั้นไปกรุงเทพเจอบ่อยๆ เดี่ยวนี้ไปมาไม่เคยเจอ ฟังมาได้ยินนี้ คือทางดีทางเป็นสี่เลน ทางสะดวกสบาย คนก็ระมัดระวังมากขึ้น การขับรถเป็นสิ่งสำคัญมาก ขับรถแบบผลุนผลันไม่ได้นะ ต้องใจเย็น ใจอยู่กับเหตุกับผล ไม่อยู่กับเวลาที่จะทำให้ใจร้อนรีบด่วน อยู่กับเหตุผล ควรถึงเมื่อไรถึงช้าเร็วความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ

แต่ก่อนเราไปกรุงเทพ.ไปมานี่รถชนกันอยู่สองฟากทางเกลื่อน เดี่ยวนี้ไม่มีตอนที่เราไปเมืองอังกฤษไม่เห็นรถชนกันเลย ไปที่ไหนๆ เศษแก้วตกอยู่ตามถนนก็ไม่เห็น คือซากรถวางั้นแอะ เป็นเศษแก้วอะไรๆ ตกอยู่ตามถนน ไม่เห็นเลย จนกระทั่งตอนเย็นวันกลับ เรียกว่าสรุปความได้แล้ววางั้นแอะนะ ว่าประเทศอังกฤษเมืองอังกฤษนี้เขาขับรถมีกฎมีระเบียบ ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี รถไม่มีชนกันเลย แล้วก็เทียบกับเมืองไทยเราเป็นเมืองเด็กวางั้นแอะ ไปที่ไหนรถชนกันดาดาช

พอว่าอย่างนั้นจบลงสักสองสามนาที พอดีรถไปวงเวียนละซี เราไปข้างหน้า เขามาชนข้างหลังเราตบ รถเขามาชนท้ายรถเรา รถเราเป็นทูตไทยขับไป ตบเท่านั้นแหละ พอรู้ว่ารถชน นี้ไม่ชนยังงัยคงว่าอย่างนั้นแหละ มันแปลกอยู่ ถ้าพูดอะไรเป็นเลย พอคิดตกลงเท่านั้นสักสามนาทีก็มาตบข้างหลัง เราดูคนขับรถ เขาก็มารยาทดีนะ เขาไม่มองหน้ามองหลัง รถชนตบเขาก็เฉย เราก็เฉยเพราะไม่เสียหายอะไร มันเหมือนกำปั้นตีเอาเฉยๆ นี้ไม่ชนยังงัยคงว่าอย่างนั้น ดูเอา ชนรถเราเลย

เวลาลงรถแล้วเราก็เดินออกไปข้างหลังไปดูท้ายรถก็ธรรมดาไม่มีอะไร เท่ากับกำปั้นทุบ เป็นเครื่องหมายว่านี่ไม่ชนกันยังงัย คงว่าอย่างนั้น นั่นละวันกลับ ก็คิดเท่านั้นแหละ พอคิดก็โดนเลยแปลกอยู่ เหมือนเทวดาคอยสอดส่องดูอยู่ ถ้าคิดอะไรขึ้นมาจะมีสิ่งเตือน ไปอังกฤษว่ารถไม่ชนกัน ไม่ชนกันยังงัยก็รถเราเองชนกัน เขามาชน

ท้ายรถเรตู้บเท่านั้น เหมือนกำปั้นทุบ ทางวงเวียน เราอยู่ทางถูกต้อง เขาตามหลังมา
ชนท้ายเรา ก็ไม่มีอะไร วันนั้นเป็นรถสถานทูตไทยเขาพาไป

คือในอังกฤษนั้นลูกศิษย์เยอะมารอตลอด ที่เราจะไปข้างไหนๆ คือเราจะไปด้วย
การบังคับตัวเอง ธรรมดาไม่ไป ชี้เกียจ ไปที่ไหนมันก็เหมือนกัน แต่เมื่อไปแล้วก็ไป
ทัศนศึกษาเป็นคติดธรรมไปด้วย เพราะฉะนั้นเราถึงไป พอบายสี่โมงออกทุกวัน ชี้เกียจก็
ไป วันนี้ไปที่นั่น วันนั้นไปที่นั่น รถก็รถลูกศิษย์ทางอังกฤษเขาขับ พาไปชอกแซกทุก
วันๆ ท่านปัญญา นั่งไปด้วยทุกวัน ไปดูหมดที่ไหนๆ ที่สำคัญๆ ไม่หลงรถก็ผ่านเข้าไปๆ
ดู ตั้งใจไปดู สี่โมงเย็นออก หกโมงมาถึง พอมาถึงแล้วก็อบรมธรรมแก่พวกนักปฏิบัติ
ทั้งหลายทั้งฝรั่งทั้งคนไทยเต็ม เทศน์ท่านปัญญาเป็นล่ำมแปล พอเทศน์จบลงแล้วก็นั่ง
ภาวนา ๓๐ นาที อย่างนั้นเป็นประจำทุกวัน

สี่โมงเย็นออก หกโมงเย็นกลับมายังไม่มืด ตั้งสองทุ่มยังไม่มืด ไปตอนเดือน
มิถุนา กรกฎา ที่จะเข้าพรรษา กลางคืนในเมืองอังกฤษมี ๕ ชั่วโมง กลางวันมีถึง ๑๙
ชั่วโมง กลางวันมีมาก ดูเหมือนเดือนมิถุนาที่จวนเข้าพรรษา นั้นละเราดูกลางวันเมือง
อังกฤษมีมากมีถึง ๑๙ ชั่วโมง กลางคืนมีเพียง ๕ ชั่วโมง พอตกบายสี่โมงออก ออกทุก
วัน ชี้เกียจก็จำต้องออกให้เขานำเที่ยวดู วันนี้ไปทางนี้ๆ ไม่ให้ไปซ้ำของเก่า วันนี้ไปนี้
วันนั้นไปนั้นๆ ไปหมด โรงงานอะไรเข้า เพราะคนผู้นำเขาชำนาญ เราก็บอกให้คนที่
ชำนาญนำ คือเราจะไปดูสถานที่ต่างๆ ท่านปัญญาไปด้วยไปดู

แต่ก่อนเมืองอังกฤษถนนก็ไม่กว้างมาก เดี่ยวนี้คงเก่งกว่าเมืองไทยเราอีก
เพราะเมืองไทยเราก็เอาตัวอย่างมาจากเมืองนอกละมั้ง ตอนนั้นไปทางก็ไม่กว้าง แต่ไม่
เคยเห็นรถชนกัน เราจึงได้คิดขึ้นมา คินสุดท้ายวันสุดท้ายว่าเมืองอังกฤษไม่มีรถชนกัน
ไม่เหมือนเมืองไทยเราซึ่งเป็นเมืองเด็กเราว่างั้น ยกให้เมืองอังกฤษเป็นเมืองผู้ใหญ่เสีย
เขาขับรถไม่มีชนกัน เมืองไทยเราดาดดาไปหมด พอคิดจบสักสามนาทีก็นั่งตู่ข้างหลัง
ไม่ชนยังงี้ คงหมายความว่าอย่างนั้น มันแปลกอยู่นะ

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงอาจารย์สีทา พ่อแม่ครูจารย์มั่นเรียกว่าครูบาสีทา คือ
ท่านแก่พรรษากว่า แต่ก็ไม่แก่กว่ามาก หากเป็นอาวุโส อยู่ฝั่งลาว เวียงจันทน์ ท่านไป
ภาวนาอยู่ ครูบาสีทานี้ท่านอยู่บ้านหนึ่ง พ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่อีกบ้านหนึ่ง ถ้าพูดถึง
เรื่องความคิดมันก็รับกันอย่างนั้นละ ท่านเดินจงกรมไปมานี้ อาจารย์สีทาท่านเดิน
จงกรมกลับไปกลับมา อยู่ๆ เสือโคร่งมันมานั่ง แต่ไม่ได้มาหมอบ ถ้าหมอบมีท่าตะปบ
เหมือนแมวหมอบ ถ้านั่งธรรมดาเหมือนหมาที่นั่งก็เป็นนั่งธรรมดา อันนี้มันนั่งแบบ
ธรรมดา นั่งดูคนกำลังเดินจงกรมผ่านไปผ่านมา

รู้สึกอะไรในสายตาท่านว่า แต่ก่อนไม่มี น้ำมันยังงี้ มองไป โอ๊ย เสื่อโครงใหญ่ นั่งดูคนเดินจงกรม ท่านเดินไปห่างกันสักอย่างมาประมาณสักสองวา มันนั่งอยู่นั้น ท่านก็เดินจงกรม พอมองเห็นว่าเป็นเสื่อแล้วท่านก็เฉย ไม่กลัวแต่ชนลุกท่านว่างั้น ก็เดินไปเรื่อยเดินไปเดินมา เขาก็นั่งของเขาเฉยอยู่ เหมือนว่าพวกเทพบันดาล หรือเทพสังฆรณ์จิตอะไรก็ไม่รู้แหละพุดยากอยู่ พอเดินไปเดินมานานพอสมควร ท่านเลยคิดถึงเกี่ยวกับเสื่อตัวนี้ว่าจะไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไป มานั่งเฝ้ากันหาอะไร พอว่างั้น มันคำรามเฮ้อขึ้นเลย ทันทีเลย

เดินจงกรมอยู่นั้นพอท่านคิดเท่านั้นเสียงคำรามเฮ้อๆ ขึ้นเลย เหนอ ถ้าไม่ไปอยากรักษาความปลอดภัยให้ก็ยิ่งดี อยู่เป็นปรกตริรักษาความปลอดภัยให้ยิ่งดี มันเงิบเลย ท่านเดินจงกรมจนกระทั่งหยุดเขาก็นั่งอยู่นั้น แต่ก็ไม่เคยขำ มีหนเดียว ท่านบอกไม่กลัวแต่ชนลุก มันก็น่าชนลุก ถ้าเป็นหลวงตาวันนี้ดีไม่ดีชี้ทะเล็ก เจ้าของวังชี้ทะเล็ก ก็เสื่อใครจะไปปลุกกับมัน เหมือนมีอะไรสังฆรณ์ พอคิดทางนี้ทางโน้นคำรามขึ้นแล้ว

มาตั้งวัดป่าบ้านตาดที่แรกก็เหมือนกัน มันอดคิดไม่ได้ เพราะคิดที่โรมันเป็นให้ เห็นทุกที เราปลุกอ้อยดำให้โยมแม่เพื่อผสมยา หาเลยนะยาเข้าอ้อยดำ เราเลยอ้อยดำมาปลุกไว้ตะวันออกกุฎี แต่ก่อนไม่มีต้นไม้เหล่านี้ มันโหลงไปหมด ต้นไม้ขึ้นทีหลัง มันเขียวชะอุ่มต้นอ้อย โหย สดสวยงดงามมาก เป็นพุ่มสวยงาม เราก็คิดคะนองอะไรก็ไม่รู้ เพราะเป็นเหตุมาจากหนองผือ ทางจงกรมเราอยู่ข้างใน ออกมานี้มันมีอ้อยอยู่นั้น หนูมันมากัดกินอ้อยอยู่ทุกวัน วันละลำสองลำมันกิน ก็ปลุกไว้เฉยๆ เราเห็นอันนั้นละ

พอมามองเห็นนี้เลยระลึกถึงหนองผือ ว่าหนูไม่มากัดอ้อยเหมือนหนองผือ ว่างั้นนะ อ้อยที่เราเห็นนั้นมันเขียวชะอุ่มเหลือเกิน ทางนี้ไม่มีหนูมากัดอ้อย เรานึกในใจพอตกกลางคืนมาแหลกหมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ แหลกหมดเลย มันถางเอาจริง ๆ นี้มีหรือไม่มีหนูคงว่าอย่างนั้น เราก็เลยจะทำไม้มากัดอ้อยของเรา อ้อยนี้เราปลุกไว้สำหรับเป็นยาให้โยมแม่ต่างหาก เหนอ แมวไปไหน ทำท่าขู่ เหนอ แมวไปไหน หนูมาทำลายศาสนา เราก็อุดเฉยๆ ไม่มีอะไร

เพราะเป็นเวลาปิดกวาด เราก็ไปดูต้นอ้อย พอเสร็จแล้วเราก็ลงไปศาลา เราว่าหนูไม่มากวน มันกวนแล้วนั้น ฟาดเอาแหลกหมด เลยร้องว๊ากๆ หาแมว ก็ร้องเฉยๆ ร้องขู่แมว แล้วก็ไปที่ศาลาเล็กๆ สร้างวัดที่แรก ฟังเสียงอ่าวๆ มาจากทางโน้น อ้าวดูเหมือนเสียงแมวนะ ตั้งแต่สร้างวัดก็ไม่เคยเห็นแมว มาแล้วแมวเหลือ สี่เหลือ โอ๊ยใหญ่ยาวขนาดนี้ ฟังเสียงอ่าวๆ มา พอตีพระเดินผ่านมาหน้าศาลา แมวกำลังเสียงอ่าวๆ มา

มันจะออกมาี่ละ คอยดูด้วยกันนะ มันก็ออกมาจริง ๆ ผ่านมาที่หนูกัดอ้อย ผ่านมาตรงนั้น ทือ มิงมาหรือ มิงอย่าไปทำหนูกูนะ หนูกี้หนูกัด แมวกี้แมวกัด สูอย่าทำ กูเรียกหาสูเฉย ๆ แหละ หนูนั่นคะนอง สูอย่าทำกั้นนะ เขาก็เดินฉากไปนี่เห็นต่อหน้า โอัย ตัวยาวแมว ตัวเหลือง ๆ เท่านั้นละ ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เห็นอีก นี่ละความคิด พอคิด เป็นอย่างนั้นตอบรับกันทันที ว่าอ้อยสดเขี้ยวตงามไม่มีหนูกูแฉวนี่ มันก็ฟาดเอาเสีย แหลก ที่นี่เรียกหาแมว แมวกี้มาอีก ก็แปลกเหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นมาเลยบอกหนูกู สูอย่ามาถางอย่างนั้นนะ ถ้าสูต้องการให้สูเอาลำใดลำ หนึ่งมากัดมากินเสียนะทีละลำ สูมาถางอย่างนี้ไม่ได้ พุดเล่นตอนอยู่กับต้นอ้อยนั้นละ จากนั้นมาเขาก็มาเอาทีละลำสองลำไปกิน อ้อยก็ขึ้นสดสวยตงตามเดิม หนูกี้เอาไป กินทีละลำสองลำ มันแปลกอยู่นะ เรียกหาแมว แมวไม่เคยมีกี้มีวันนั้น นี่ก็แบบเดียวกัน อยู่ห้วยทรายกี้เหมือนกัน ที่ศาลาหมัดหมอนแขวนไว้ข้างบนในห้อง ตอนเช้าพระเณรไป บอก โอัย หนูกูกัดสายเชือก หมอนตกลงมาแล้วหนูกูกัดแหลกหมดเลย เรากี้เลยไปดู เต็มหมดห้องเข้าไม่ได้ หนูกูกัดนุ่นเลอะไปหมด กี้หมอนยัดนุ่นนี่ เรากี้ร้องเวึกวากขึ้น แมวไปไหนหมด หนูกูกำลังทำลายศาสนา ไปไหนแมว

อ้าว แปลกอยู่นะ พอหกโมงเย็นยังไม่มืดแหละ สักเดี๋ยวจึงเห็นเณรเข้าไป ธรรมดา พระจะไม่เข้าไปหาเราเพราะเป็นเวลาเราทำความเพียร เราเดินจงกรมอยู่ เณรเข้าไป มา อะไร เณรก็ว่า ที่ครูอาจารย์เรียกหาแมวเมื่อเข้านี้ แมวมาแล้วนะ มายังไง หมอบอ้อยได้ กูน เหลอ แมวตัวใหญ่เหรอ ใหญ่มาก ไปดูมันหมอบอ้อยนั้นจริง ๆ พระกี้ยืนดูอยู่ข้างนอก ตรงกลางข้างบนเป็นห้องนุ่นที่หนูกูกัด ข้างล่างแมวไปหมอบอ้อยนั้น อ้าว มิงมาอะไร มิง อย่ามาทำลายหนูกูนะ หนูกี้หนูกัด แมวกี้แมวกัด สูอย่าทำลายกัน เป็นแต่เพียงว่าชู่ ๆ เท่านั้นละ ให้สูร้องไปตามทางแฉวนี่ สูอย่าไปกัดหนูกูนะ บอกมันอย่างนั้นละ มันก็หมอบ อยู่

ตั้งแต่นั้นมาแมวตัวนั้นอ้าว ๆ มาเรื่อย แฉวนั้นหนูกูเจ็บหมดเลย มันก็แปลกอยู่ นะ มาเรื่อยมาอยู่แฉวนั้น เราเดินจงกรมมันก็มา มันอ้าว ๆ เดินฉากเราไป เอ้อ ไปอย่าง นั้นละ สูอย่าทำลายหนูกูนะ ชูคำรามไปอย่างนั้นแหละ เพียงได้ยินเสียงสูหนูกูกี้แล้วแหละ เสียงคนมันไม่ได้กี้แล้วเหมือนเสียงแมวนะ อันนี้กี้แปลกเหมือนกัน พอพุดอย่างนั้นมันก็ มาเลย เหมือนมีอะไรบันดาลใจอยู่

บรรดาพี่น้องทั้งหลายให้ตื่นเนื้อตื่นตัวนะ วันเข้าพรรษาอย่างนี้ควรจะมีสัจจะ ความจริงประจำตน ในพรรษานี้เราจะทำอะไรเป็นการทำบุญให้ทาน หรือเป็นสัจธรรม ประจำใจเรา อย่าเร่ง ๆ ร้อน ๆ ในพรรษาหนึ่งให้ได้ความดีประจำตนอันหนึ่ง ๆ เช่น ผู้จะ ทำบุญให้ทานทุกวันไม่ให้ขาดแม้วันเดียวอย่างนี้ ถึงจะไม่ให้ทานมากน้อย เราได้ใส่

บาตรพระองค์หนึ่ง ชั้นเทหนึ่งก็เอา ขาดการให้ทานไปวันหนึ่งไม่ได้ ตั้งสัจจะไว้บังคับ เจ้าของ ไม่งั้นกิเลสจะเอาไปกินหมด อันนี้แบ่งให้ธรรม แล้วก็เป็ทานบารมีด้วย เป็ สัจจะบารมีด้วยของเรา

ใครที่เคยกินเหล้าเมาสุรามอมแมม ให้ตัดขาดสะบั้นไปเลย อย่างน้อยในพรชานี้จะไม่แตะ วังนั้นเลย เอา เป็ยังงิเป็นกันตายก็ตาย ตั้งแต่เกิดมาแม่ไม่ได้เอาสุรารยา เมามากรอกปาก นี่ทำไมเราจะอดไม่ได้ ถ้าเรารักแม่เราก็ต้องตัดสุรา ถ้าเรารักสุราเราก็เหยียบหัวแม่ไป เข้าใจไหมละ ให้ตั้งคำสัตย์ คำสัตย์นี้สำคัญมาก ธรรมนี้มีอำนาจบังคับกิเลสได้ ถ้าไม่มีอำนาจไม่มีเด็ดขาดกิเลสทะลิ่งนะ

การประกอบความพากเพียรเหมือนกัน ต้องมีธรรมเด็ดขาดเข้าไปประจำๆ บังคับไว้ๆ ยกตัวอย่างให้ทานทั้งหลายฟัง นี่นั่งจนกันแตก นี่คือความสัตย์ความจริงจะไม่ลุดกว่านั้นเลย นั่งอย่างนี้ตั้งแต่บางคืนยังไม่มีตั่งแล้ว ตลอดรุ่ง ต้องหมายเอาเป็วันใหม่แล้วถึงจะลุดจากที่ ถ้าไม่ถึงวันใหม่เป็ก็เป็น ตายก็ตาย มอบกันเลย เรายกเว้นไว้เพียงข้อเดียว อยู่ในท่ามกลางพระเจ้าพระสงฆ์ ถ้ามีเหตุเกิดขึ้นกับพระกับเณรหรือครูบาอาจารย์องค์ใดก็ตาม เราจะลุดจากที่ไปช่วยเหตุการณ์นั้น ถ้าไม่มีเหตุการณ์นั้นสำหรับเจ้าของเองไม่ให้มี มีข้อเดียว นั่งตั้งสัจจะตลอดรุ่ง

คำว่าสัจจะ คือความจริงเหนือชีวิต เอา ตายก็ตาย แต่จะให้ลุดนี้ไม่ยอมลุด นี่ละ คำสัตย์ ทีนี้เวลามันจะตายจริง ๆ สติปัญญามันก็มี มาเอง มันแก้กันทุกขเวทนาโหมตัวเข้ามาเผาเรา เรานั่งภาวนานี้เหมือนหัวตอ ทุกขเวทนาโหมเผาเราเหมือนไฟไหม้หัวตอ เอา ไหม้ก็ไหม้ไป ทางนี้พิจารณาแยกแยะเวทนาจนดับ ทีนี้จิตก็สงบเลย นั้น ได้ความอัศจรรย์ในเวลาจนตรอกจนมุมอย่างนั้น นี่ละคำสัตย์ไม่ใช่เล็กน้อย ถ้าหากว่าคำสัตย์ไม่ดี พอมันจะตายจริง ๆ มันจะหาเรื่องปวดหนักบ้าง ปวดเบาบ้าง ทางออกของกิเลสออกไปแล้ว เราเหลวไหล

เพราะฉะนั้นจึงบังคับเลย เอา ปวดหนักก็ออกเลย ปวดเบาออกเลย ให้ลุดไม่มีลุด ตั้งแต่เล็กแต่น้อยมันซ้ใส่ตักแม่มา เอาตักแม่เป็ส้วมเป็ถานมานานแล้ว ใหญ่โตขนาดนี้เวลาซ้มันแตกออกมาแล้วล้างไม่ได้ เอาไปฆ่าทิ้งเสียมันหนักศาสนา บังคับ ไม่ลุด เข้าใจไหมละ ถ้าเป็อย่างนั้นจริง ๆ มันก็เป็จริง ๆ นั้นแหละ จะให้เคลื่อนไม่เคลื่อน ปวดหนักก็ออกเลย ปวดเบาออกเลย ไม่มีข้อยกเว้น แต่ว่าปวดหนักไม่เคยมี สำหรับปวดเบาไม่ต้องพูด ก็มันเป็ยกหมดจิวร คนจะตายมันไม่ใช่เห็งื่อนะ มันเป็นยางตาย เป็ยกหมดจิวร เหมือนเราชักฝั้นนะ เป็ยกหมดเลย สำหรับเหยิวมันจะไปเหยิวได้ยังงิ ส่วนหนักไม่มีนะ ถ้ามีก็ให้ออกเลย นี่เรียกว่าคำสัตย์ ตั้งลงไปแล้วคำสัตย์มีอำนาจมาก

เมื่อไม่มีทางไป ถูกผูกมัดเข้าไปอย่างนี้ ทุกขเวทนาโหมเข้ามา สติปัญญาออกต้อนรับกันแก้กัน สติปัญญาแยกธาตุแยกชั้นธัมม แยกเป็นสัดเป็นส่วน แยกทุกข์ แยกสกลกาย อันไหนเป็นทุกข์ๆ ไล่ไปหมด รวมลงแล้วเวลาตายแล้วสิ่งเหล่านี้มีอยู่ เอาไปเผาไฟมันว่ายังไง มันไม่เห็นว่าจะไร หนังเป็นทุกข์หรือ เนื้อเป็นทุกข์หรือ กระดูกเป็นทุกข์หรือ ภายในอวัยวะทั้งหมดนี้เป็นทุกข์หรือ เวลานี้เป็นทุกข์ คนตายแล้วเหล่านี้ยังมีอยู่หรือ มีอยู่ เอาไปเผาไฟเขาว่าไง ไม่ว่าไง เตี้ยนี้มันเป็นกับใคร ใครเป็นคนสำคัญ มันหมายความว่าทุกข์นั้นทุกข์นี้

ไล่กันไปไล่กันมา เมื่อมันรอบแล้วจิตก็ลงผิงเลย ลงถนัดนี้เรียกว่ากายไม่มีนะหมด ร่างกายที่กำลังถูกไฟโหม คือไฟทุกขเวทนาโหมตัวจริง ๆ ขาดสะบันไปตาม ๆ กันหมด ทั้งร่างกายทั้งทุกขเวทนา เหลือแต่ธรรมชาติที่อัศจรรย์แล้วภายใน นี้เวลาจะตายมันได้อย่างนี้ เพราะความสัตย์ความจริงไม่ยอมหลุก เอาตายเข้าว่าเลย ความสัตย์ความจริงพัดเข้าไปได้ผลทุกวัน เราไม่เคยขาดนะวันไหนนั่งตลอดรุ่ง ได้ธรรมอัศจรรย์จากจิตที่รวมลงเต็มที่ทุกคืน นี่ละคำสัตย์ให้ท่านทั้งหลายจำ

แต่ไม่ได้หมายความว่าให้ท่านทั้งหลายไปนั่งจนซีแตกเยี่ยวราดนะ เราพูดถึงเรื่องคำสัตย์ตั้งลงจุดไหนนี้ขาดสะบันไปเลยจริง ๆ เราเคยตั้งแล้ว ถ้างได้ตั้งแล้วคำว่าแพ้ไม่มี ถ้างได้ว่า เอาหนา เท่านั้นละ ต้องมีชัยชนะอย่างเดียวแพ้ไม่ได้ เคยตั้งมาแล้วไม่ทราบว่ามีครั้งกี่หน การบังคับระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน ธรรมต้องมีสัจจะความจริง ไล่ลงไป ขาด

ให้ท่านทั้งหลายบังคับตัวเอง เช่นเคยกินเหล้าเมาสุรามอมแมม ตัดขาดเลย เอาธรรมเป็นหลักใหญ่ เอาธรรมเป็นเครื่องประหาร ถ้างกินสุราให้ตายเสีย วังั้นเลย เอาอย่างนั้น คนเรามันเสียตายชีวิตนั้นละสำคัญ เอาธรรมเข้าไปบีบให้ธรรมเป็นหนึ่งกว่าชีวิต เอา ตายก็ตาย ไปได้ ผ่านได้ ๆ เช่นจะไหว้พระสวดมนต์หรือจะนั่งภาวนา คินหนึ่ง ๆ ให้ได้ประมาณสักเท่านั้นนาที่เท่านั้นนาที่ ให้บังคับ การภาวนาให้มีสติจับกับใจคือ คำบริกรรม เช่นเราจะบริกรรมคำใด พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรืออานาปานสติ มรณัสสติ ได้ทั้งนั้น แต่คำบริกรรมกับสติให้ติดกันอยู่กับหัวใจเรา ไม่ยอมให้ใจคิดไปไหน เองงานคือคำบริกรรมนี้ให้เป็นงานของใจทำงานเวลานั้น มีสติควบคุม

ใจเราไม่ไปไหนแหละเมื่อถูกบีบถูกบังคับ มันจะสงบลง ที่ไม่สงบเพราะอำนาจของกิเลสบังคับบัญชามันให้คิดให้ปรุง อยากคิดอยากปรุงไม่อิมไม่พอคือสังขารความอยากคิด มันมาจากอวิชชาตันออกมาให้คิดให้ปรุง เราเอาธรรมพาดเข้าไปขาดสะบัน จิตลงแนวเลย พวกกันจำเอา ให้ตั้งสัจจะอธิษฐานไว้ทุกคืนให้ได้ภาวนา จะเอากี่นาที่กี่ตามต้องบังคับเจ้าของ ไม่บังคับไม่ได้ นี่ยกมาเป็นตัวอย่างแล้วนั่งจนกระทั่งตลอดรุ่ง

นั่งหลายคืนต่อหลายคืนแต่ไม่ได้ติดกัน เว้นไปสองคืนบ้างสามคืนบ้าง ๙ คืน ๑๐ คืน นั่งตลอดรุ่ง เอาจนกันแตก นั่งไปหลายคืนมันก็กันแตก ที่แรกมันออกร้อน..กัน ต่อมา มันก็พอง จากพองมันก็แตก จากแตกก็เลอะเลย นี่เคยมาแล้วทำมาแล้ว คำสัจย์นั้นละ บิบบังคับมันแล้วได้ผลทุกคืน ลงนั่งตลอดรุ่งได้ธรรมอัศจรรย์ คือจิตลงผิงๆ ได้ อยู่เฉยๆ ให้มันดีไม่ดินะ นี่ไม่เคยเป็นอย่างนั้น แต่พอถูกบังคับเข้าอย่างที่ว่านี่เป็นได้ จึงได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย อย่าอยู่ลอยๆ

กิเลสมันชอบลอย ชอบลากคนให้ลอยลม ธรรมะปึกเข้าไปสกัดสกัดกันมันให้ มีหลักมีเกณฑ์ การอยู่กินการใช้การสอยอย่าฟุ้งเพื่อฟุ้งเพื่อย ให้รู้จักประมาณในการกิน การเก็บรักษาการใช้สอย จะใช้สอยแบบใดบ้างอย่างไรบ้าง มีความจำเป็นอย่างไร ให้ใช้สอยตามเหตุผลของธรรมที่สอนไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ปฏิบัติตามนั้น การเก็บเก็บไว้เพื่ออะไรก็รู้ตัวเอง การจ่ายจ่ายเพื่ออะไรบ้าง อย่าจ่ายแบบสุรุษสุราย แบบเป็นนิสัย แบบฟุ้งเพื่อห่อเหิม แบบฟุ้งเพื่อย อย่างนี้ลอยลมจมได้คนเรา

การติดหนี้ติดสินไม่จำเป็นจริงๆ อย่าไปติด มันเอาพินเอาไฟมาเผาหัวอกเรา ทุกข์ยากลำบากก็บิณของเรานั้นแหละ ถ้าจะไปยืมเขากินต้องคิดถึงเรื่องผลรับที่จะได้ตอบแทนเขา จะมีมากน้อยเพียงไร ถ้าแบบลมๆ แล้งๆ แล้วก็ไปยืมเขาๆ ยืมรายนี้แล้วไปยืมรายนั้นๆ ยืมหมดบ้านหมดเมือง เจ้าของเลยโลกแตก ใช้ไม่ได้ ให้พากันจำเอา การกู้ยืมไม่จำเป็นจริงๆ อย่ากู้อย่ายืม ที่จะกู้จะยืมนั้นต้องคิดถึงผลที่จะมาตอบแทนเขา คือใช้หนี้เขา เราจะได้มาจริงๆ ไหมเมื่อเรายืมมาเวลาจำเป็น อันนี้แก้ความจำเป็นได้ แล้วเราจะมีผลประโยชน์มาตอบรับเขาได้ไหม ต้องคิดเสียก่อนนะ อย่าเห็นแก่ยืมแก่กู้กันไม่ดีไม่ถูก เป็นนิสัย แล้วชีวิตหลักลอย แบบฟุ้งเพื่อห่อเหิมได้อะไรไม่พอ มีแต่ความทะเยอทะยาน มีแต่ความหวัง ให้ความหวังลากไปๆ เจ้าของเลยลอยลมอย่างนี้จมนพากันจำให้ดี

การปฏิบัติตัวต้องมีขอบเขตซี ครอบคร้วหนึ่งๆ ใช้เท่าไรวันหนึ่งๆ ต้องมีการเก็บการรักษา ไม่เช่นนั้นเลอะเทอะไปหมด นี้ดูชีวิตของโลกนี้ลอยลมมากนะ เอาธรรมจับรู้หมด ธรรมท่านไม่ลอยลม ท่านมีเหตุมีผลทุกอย่างเลย ไม่ใช่สุขเอาเผากินๆ อย่างพวกเราทั้งหลาย อันนี้ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ตะไปเลย ถ้าว่ากว่ายืมก็กู้ตะยืมตะ แล้วไฟตามเผาเจ้าของไปเรื่อยๆ จนจะไม่มีโลกอยู่ เข้าใจไหม ไฟนี้ละมันตามเผาจนไม่มีโลกอยู่ เพราะเจ้าของทำเอง ถ้าคิดรอบคอบแล้วไม่ควรกู้ไม่กู้ ภูไทไปลำพังเรานี้ เกิดมาจากท้องแม่ติดหนี้ติดสินมาจากที่ไหนไม่เห็นติด มันมาติดตอนหลังนี้เพราะเหตุใด ก็เพราะความคึกความคะนอง ความฟุ้งเพื่อห่อเหิมของเรานั้นแล ที่ไม่รู้จักประมาณในการอยู่

การกินการใช้การสอย อะไรก็ไม่พอๆ ไปกู้เขามาขี้มเขามา สุดท้ายเป็นนิสัยกู้ขี้ม ไม่ได้
ขี้มอยู่ไม่ได้ คนนี้คนโลกแตก หลักฐานไม่มีภายในใจ ให้พากันจำ

เหล่านี้เป็นธรรมสอนโลกสอนเราทั้งนั้น ท่านเอาธรรมมาสอน ท่านรู้จัก
ประมาณ ธรรมพระพุทธเจ้ารู้จักประมาณทุกอย่าง ท่านไม่ได้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเหมือน
โลกนะ จะเป็นพระองค์ใดก็ตามถ้าเป็นแบบโลกก็ไม่ใช่พระแบบธรรม เป็นพระแบบ
โลก ถ้าเป็นพระแบบธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ๆ ท่านรู้จักประมาณทุกอย่าง อะไรควร
กู้ควรขี้มก็ขี้ม เอ้า พูดแล้วย่นเข้ามาหาเรา เราก็มืดเหมือนกัน เวลาจำเป็นจริงๆ มี การ
ติดหนี้เขามีส ส่วนมากจะมีแต่โรงพยาบาล อยู่ๆ เงินเขามีก็ไม่พอ อ้าว ความจำเป็นทาง
เครื่องมือแพทย์เข้ามาแล้ว ขอเครื่องมือแพทย์ชนิดนั้นๆ ชนิดหนึ่งมีความจำเป็นอย่าง
นั้นๆ เราก็กังวลความจำเป็นของเครื่องมือแพทย์ แล้วจำเป็นที่ควรที่จะสงเคราะห์เขา แต่
ที่นี้เงินเราไม่พอ มีแต่ไม่พอจะทำยังไง

ความจำเป็น มองดูสภาพของคนใช้กับการติดหนี้เขาในเวลาเช่นนี้ อะไรมี
น้ำหนักมากกว่ากัน คนใช้มีน้ำหนักมากกว่า การติดหนี้เขายังพอบั้นไปได้ ยังพอแก้ไข
ได้ สุดท้ายก็เอา ติด นั่นเห็นไหมละ นี่เราติดหนี้แบบนี้ เกี่ยวกับเรื่องเครื่องมือแพทย์
เอา สั่งมาเลยติดเรายอมติด ติดจริงๆ ได้ขอมมาแล้วสนองคนใช้ได้รับความ
สะดวกสบายไม่ตายว่างั้นเถอะ เราติดหนี้เราก็จับปุ๊บเอาไว้เลยว่าเราติดหนี้ เราไม่ใช่คน
อิสระ ได้มาเท่าไรเราก็กีบหอมรมริบไว้ใช้หนี้เขาปั้งๆ เลย นั่นติดเพื่อใช้ไม่ใช่ติดเพื่อ
ลอลยลมนะ ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้

การติด เราติดได้เหมือนกัน เรื่องพระก็ติดได้ เราเคยติดมาแล้ว แต่ติดมากก็
ราบรื่นอย่างที่ว่า คิดบวกลบคุณหารเรียบริ้อยก่อนที่จะขี้มเขา หรือก่อนที่จะสั่ง
เครื่องมือแพทย์ เอ้า สั่งไป แล้วได้มาขี้มขี้มให้หมอบไปเลยเครื่องมือ เราก็กังวล
ได้มาเท่าไรเราก็กีบหอมรมริบไว้ใช้หนี้เขาปั้งๆ ทันที้ ไม่ได้ลอลยลมนะ นี่ทำอย่างนั้น ให้มี
เหตุมีผลอย่างนั้น ให้มีหลักมีเกณฑ์

การไหว้พระคืนหนึ่งวันหนึ่งในพรรษา ให้ได้หลักธรรมเป็นหลักใจมั่นถึงสมควร
พรรษาหนึ่งๆ เราได้อะไรบ้างมาเป็นสารคุณของเรา เช่นการทำบุญให้ทานทุกวันไม่ให้
ขาด นี่ถือเป็นสัจจะความจริงอันหนึ่ง ให้เป็นสาระของใจติดตัวไป เวลาจะตายระลึกถึง
อะไรไม่ได้ ระลึกถึงกอบบุญอันนี้จะช่วยเราได้ทันที จิตใจอบอุ้ม เกาะติด ไปสบายเลย
นั่น ถ้าลอลยลมนๆ อะไรๆ ก็ไม่มีๆ มีแต่ความซัวซัวลามกเต็มเนื้อเต็มตัว ตายแล้วจม พา
กันจำเอานะ ให้มีหลักมีเกณฑ์ ไหว้พระสวดมนต์

ใครจะจดเว้นสิ่งใดๆ ในพรรษานี้ เราพรรณนาไปมากไม่ไหวนะ เพราะเรื่องของ
โลกเป็นไปอย่างกว้างขวางไม่สามารถที่จะพรรณนาได้ ให้ประมวลตัวเองที่ทำความ

เสียหายไว้ตรงไหน ไม่มีหลักเกณฑ์ตรงไหน ให้เอาหลักเกณฑ์ไปติดไว้ที่ตรงนั้น ให้มีหลักมีเกณฑ์ทุกคน มีความสัตย์ความจริง แล้วปฏิบัติตนก็จะได้รับความดีงามต่อไป เฉพาะอย่างยิ่งในพรรษาอย่างนี้ให้มีคำสัตย์คำจริงไว้ เช่นอย่างผู้กินเหล้าเมาสุรา เตรีตเตร่เร่ร่อนให้บังคับตัวเอง ในเวลาเช่นนี้เอาให้ขาดตัวไปเลย เอาธรรมมาเป็นเจ้า อานาจักิเลสจะหมอบ ถ้าธรรมอ่อนลงกิเลสเหยียบหัวธรรมไป เจ้าของเลอะเทอะ จมนรกทั้งเป็นทั้งๆ ที่ยังไม่ตาย พวกนี้จำเอา วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นแหละ พูดไปๆ เดี่ยวหู อื้อขึ้นมา ได้ระวังยาก เมื่อวานนี้หูอื้อทั้งวันพูดไม่ค่อยได้ วันนี้พอพูดได้บ้าง ต้องระวัง ถ้าพูดหูอื้อแล้วบับหยุดเลย ระยะสองสามวันมานี้เราเหนื่อยมากนะตั้งแต่วันงานบ้าน ตาด

งานบ้านตาดนี่ก็งานของชาวบ้านตาดเรานี้ละ มันเอาหลวงตาบ๊วไปเป็นประธาน ครั้นไปเป็นประธานแล้ว ยังทูลเชิญฟ้าหญิงเสด็จมาอีกให้ท่านมาเป็นประธาน แล้วตรวจตราพาทีให้เราเป็นประธาน แล้วของได้อะไรเอามาตรวจตราพาที บกพร่อง ทองคำได้หยิบเดียวฟิงซินะ ท่านอุตสาห์เสด็จมา ทองคำที่จะเป็นเครื่องสนองพระทัย ท่านให้มีความยินดีไม่มี มีทองคำหยิบเดียวมันยังงี้ ใช้ไม่ได้นะ เราสั่งเดี๋ยวนั้นเลยให้เข้าไปร้านทอง ร้านไหนให้เอามา ให้ได้ท่านนั้นกิโล ไปเอามา ๓ กิโลเลย ที่นี้ก็พอดีทาง นาคูณท่านบุญมีมาอีกกิโลหนึ่งเป็น ๔ กิโล รวมกับทองหยิบเดียวอยู่ในนั้นก็พองามตา ผ่านไปได้

เราทำอะไรเราไม่ทำเลาะๆ แหละๆ นะ ถ้าไม่ได้ทองคำเลยชายหน้า เราจึงต้องทำทันที ทางวัดก็ไปเอามา ๓ กิโล ทางบ้านนาคูณ ๑ กิโล เป็น ๔ กิโลกว่า งานนี้ก็ผ่านไปด้วยความราบรื่น เอาเราเป็นประธาน ใครอย่าลุ่มสี่ลุ่มห้านะ เออะอะเอาเราเป็นประธาน คำว่าประธานไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องใหญ่โตมาก ที่นี้ก็ย่อนลงไปถึงการสร้างเจดีย์ ตั้งแต่เจดีย์ท่านอาจารย์ฝั้น เจดีย์ท่านอาจารย์ขาว สำหรับพิพิธภัณฑ์เราเป็นหัวหน้าเอง เขาขอให้ป็นหัวหน้า ไม่ต้องขอก็ได้เราเป็นเจ้าของตัวการอยู่แล้ว ที่พิพิธภัณฑ์ พ่อแม่ครูจารย์มัน เราเป็นอยู่แล้วละ เราทำด้วยความสมัครใจ แต่ไม่มากนักเงินก็เสร็จ เรียบร้อย

จากนั้นเขาก็ให้เราเป็นหัวหน้าเป็นประธานที่เจดีย์ท่านอาจารย์ฝั้น ๑๒ ล้าน ทั้งๆ ที่เงินยังไม่มี ก็มาเอาเราเป็นหัวหน้า เรื่องท่านอาจารย์ฝั้นกับเรารู้สึกว่าพัวพันกัน อย่างลึกลับนะ เราสรุปความลงแล้วว่าเราต้องได้เป็นประธานหาเงินให้ ๑๒ ล้านที่เจดีย์ ท่านอาจารย์ฝั้น เป็นอย่างนั้นนะ แล้วเวลาเป็นประธานถึงได้รู้เหตุผลโลกได้ชัดเจน คนทั้งแผ่นดินมาต้องได้ปะทะกันจนได้ ยุ่งใหญ่ มีแต่กองทัพใหญ่ๆ กองทัพปะทะกัน เราต้องเป็นกันชนผ่านตรงกลาง ก็เดชะผ่านพ้นไปได้ตลอดๆ มาหลวงปู่ขาวก็

เหมือนกัน เงินก็เพียงพอ เงินเพียงพอแล้วจำเป็นอะไรต้องเอาไปเป็นประธาน เขาบอกว่าเรื่องเงินเรื่องทองไม่สำคัญยิ่งกว่าประธาน ประธานสำคัญมาก เราจึงเชื่อรับปุ๊บทันที เพราะเราเคยผ่านมาแล้วตั้งแต่เจตีย์ท่านอาจารย์ฝัน แหมเราหนักมากนะ ผ่าน อันนี้ก็มีอีกเหมือนกัน นี่ก็ผ่าน นี่ละความเป็นประธานไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราเป็นกันชนๆ ไปตลอด เราไม่สร้างแหละคนอื่นสร้าง แต่เราเป็นตัวประกัน ที่ไหนๆ ก็เหมือนกัน จนกระทั่งวัดอโศการาม นี่เราก็เป็นตัวประกัน เกือบ ๓๐ ล้าน อย่างนั้นแหละ ต้องได้ช่วยทุกแห่ง ใครก็วิ่งเข้ามาๆ

เราไม่เอาอะไรแหละช่วยโลก ช่วยจริงๆ ไม่ได้แหละแหละนะ วันนี้ไม่พูดอะไรมากให้พี่น้องทั้งหลายจำเอา ให้ต่างคนต่างเร่งความพากความเพียร ในพรรษานี้เป็นเวลาที่อบรมจิตใจให้เข้มแข็งขึ้นทุกคน ภายในวัดนอกวัดก็ให้มีสติสัจ ให้มีหลักเกณฑ์ในธรรมทั้งหลาย จะเป็นมงคลแก่พี่น้องทั้งหลายทั่วหน้ากัน เอาละเพียงเท่านี้พอ

เอาละทุกคนๆ ให้ตั้งหน้าปฏิบัติหน้าที่การงานในครอบครัวของตนอย่าแหละแหละเหลวไหลนะ ให้ได้มาเป็นชิ้นเป็นอันเลี้ยงครอบครัวให้เป็นที่อบอุ่นเย็นใจ อย่างนำสมบัติเงินทองที่ได้มาเถลไถลไปในทางการพนันขันต่อใช้ไม่ได้นะ การพนันนี้เลี้ยงไม่โตแต่เป็นยั๊กยัด เรียกว่าเป็นกาฝากมหาภัย ต้นไม้ต้นใดที่มีกาฝากไม้ต้นนั้นจะถูกดูดซึมเรียกว่าสุดท้ายไม้ต้นนั้นตาย ใครที่มีการพนันขันต่อติดในครอบครัวหรือบุคคลคนนั้น เรียกว่ามีกาฝากมหาภัยติดตัว เงินได้มาเท่าไรไม่มีเหลือ ถ้าได้มากก็เป็น การเปลืองเปลืองไปเสีย แต่เสียเสียเป็นเงินจริงๆ เพราะการพนัน อย่าพากันอาจหาญกับการพนันนะ การพนันนี้พาคนให้จิตใจเหลวไหลโลเลๆ หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ เก็บทรัพย์ไม่อยู่ คนมีการพนันเก็บทรัพย์ไม่อยู่ ต้องมีหลักใจ อย่าไปเล่นกับการพนัน ให้จำให้ดีทุกคน การพนันเป็นความเสียหายมาก จะพาให้คนเจริญรุ่งเรืองเพราะการพนันนี้ไม่มีจำให้ดีคำนี้ก็ดี เอาละต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz